

Η γιαγιά μας η Μυροφόρα!

Γράφει ο Γιώργος Αθανασιάδης

Συνέχεια από την προηγούμενη έκδοση του Κόσμου της Τρίτης Ηλικίας

Εκείνη ακούμπησε στο στήθος του και ξέσπασε σε λυγμούς... Η αλήθεια είναι ότι το μόνο που ήξεραν ήταν ότι τελικός τους προορισμός ήταν το Αταλί, το σημερινό Κάτω Σχολάρι, ένα μικρό χωριό έξω από τη Θεσσαλονίκη, όπου έμενε μια συγγενική οικογένεια του θείου Ισαάκ για να είναι ασφαλής και μακριά από τους Βούλγαρους δολοφόνους.

Μετά από αρκετές ώρες που κρατούσε το ταξίδι την εποχή εκείνη με το τραίνο, πάνω από 5 ώρες δηλαδή, επιτέλους το τραίνο πλησίαζε στο παλιό σιδηροδρομικό σταθμό της Θεσσαλονίκης, όπου ήταν και το τέλος του ταξιδιού για την οικογένειά μου. Τα παιδιά είχαν ήδη κουραστεί και άρχισαν να πεινούν και αυτό ήταν το θέμα που έπρεπε να αντιμετωπίσει τώρα η Μυροφόρα και τα στόματα που είχε να θρέψει ήταν περισσότερα αλλά και η διανομή έπρεπε να είναι δίκαιη. Το τραίνο σφύριζε διαρκώς μπαίνοντας στο σταθμό προετοιμάζοντας εκείνους που θα αποβιβάζονταν να ετοιμάζονται και εκείνους που θα επιβιβάζονταν ομοίως γιατί το τραίνο συνέχιζε το μακρινό του ταξίδι μέχρι τον Πειραιά. Η αποβίβαση έγινε γρήγορα και η Μυροφόρα σέρνοντας τα παιδιά και τη μάνα της μαζί με τον άντρα της, σκέπτονταν να βρούν ένα κατάλυμα να περάσουν τη νύκτα τους, μαζί με όσο κόσμο ήταν συγκεντρωμένος έξω από το σταθμό στη μεγάλη πλατεία μπροστά από το σταθμό.

Μαζεύτηκαν τα παιδιά όλα μαζί και ένα γύρω και έκαναν ένα πρόχειρο τσαντίρι μέχρι την άλλη μέρα το πρωί που θα έφευγαν να πάνε στο Σχολάρι γεγονός που έγινε όμως μετά από ενάμιση μήνα. Είχε υποσχεθεί στον Ισαάκ, ένας αγωγιάτης

με ένα φορτηγό ότι θα τους έπαιρνε μαζί στο χωριό στην επιστροφή του. Κάτι καπνά κατέβαζε στη Θεσσαλονίκη και θα γύριζε πίσω χωρίς φόρτωμα, άδειος έτσι θα μπορούσε να πάει την οικογένεια στο χωριό. Απόγευμα ήταν και έπρεπε κάτι να φάνε και ότι λιγοστά πράγματα είχε μαζί της η Μυροφόρα, τα είχε δώσει στα παιδιά και τελείωσαν. Λίγα λεφτά είχε ο Ισαάκ στη τσέπη του και πήγαν με τη γυναίκα του να βρούν κάποιο μπακάλικο εκεί κοντά... Τα παιδιά είχαν απομακρυνθεί από το τσαντίρι και ήταν μόνη της η Ειρήνη (ένα από τα ορφανά) με τη γιαγιά της την Ελένη. Η γιαγιά ξαφνικά είχε γεράσει πολύ ή έτσι τουλάχιστον φάνηκε στα μάτια της μικρής Νίνας που έκαιγε στο μεταξύ στον πυρετό από την ελονοσία που βασάνιζε πολύ κόσμο τότε. Η γιαγιά Ελένη έμεινε αψύλακτη με τα παιδιά να παίζουν κάπου στην πλατεία και την Νίνα άρρωστη.

«Νίνα, πάω να ευρήκω την Μαρία μ και τον Ισαάκ μου (Νίνα, πάω να βρώ την Μαρία μου (τη νεκρή της κόρη) και τον Ισαάκ (το νεκρό γαμπρό της)»

είπε η γιαγιά Ελένη καθώς απομακρύνονταν.

«Γιαγιά, μερ πας... γιαγιά κλώσθ οπίς.. παρακαλώ σε (Γιαγιά που πάς, γιαγιά γύρισε πίσω σε παρακαλώ)»

φώναζε με όση δύναμη είχε η αδύναμη Νίνα..

Ηταν πλέον αργά... η νύκτα έπεσε γρήγορα και η Μυροφόρα, έτρεχε πάνω κάτω να βρεί τη μάνα της απεγνωσμένα. Μαζί έψαχναν και τα μεγαλύτερα παιδιά... Χιλιάδες ο κόσμος που έμενε στο δρόμο περιμένοντας κάπου να πάει... χιλιάδες οι πρόσφυγες πολέμου... εκατοντάδες και οι μαυροφόρες γριές σαν τη γριά Ελένη Κιτιμρίδου, που γύριζαν ανάμεσα στο κόσμο και στα τσαντήρια, ζώντας στο δικό τους κόσμο... άλλες μιλούσαν ποντιακά, άλλες τούρκικα, άλλες βουλγάρικα... ζούσαν στις δικές τους εποχές, πίσω

στις χαμένες τους πατρίδες... Η Ελένη Κιτιμρίδου θα αποτελούσε πλέον παρελθόν για την οικογένεια... Ψάξανε όσο μπορούσαν, τη κλάψανε τη γιαγιά... την άλλη μέρα θάφευγαν για το Σχολάρι μα κι αυτή ή άλλη μέρα άργησε ναρθεί... στο μεταξύ πέθανε και ο Θανασάκης της Μυροφόρας... άλλο ένα παιδί πήγε να βρεί στον ουρανό τους άλλους συγγενείς... Τον κλάψανε, η Μυροφόρα απαρνηγόρητη, έχασε το Θανασάκη της... το Θανασάκη της... μα έπρεπε να σώσει όλα τα άλλα που ήταν ζωντανά... Σε λίγες μέρες, έχασε τη μάνα της και ένα από τα παιδιά της... Ο Θεός είχε αποφασίσει τα χρόνια εκείνα, ότι χρειαζόνταν πολλούς αγγέλους και έτσι έπαιρνε και έπαιρνε ζωές ασταμάτητα. Μετά λίγες μέρες και ενώ είχε περάσει ενάμιση μήνας στα τσαντήρια και στη κάψα του καλοκαιριού που είχε έρθει νωρίς φέτος, η οικογένεια βρέθηκε στο Κάτω Σχολάρι.

Τα συσσίτια των Γερμανών στον σταθμό του τραίνου θα αποτελούσαν ένα ευχάριστο παρελθόν και ο Ερυθρός Σταυρός θα γινόταν ο κρυφός πόθος των παιδιών....

Διακοπές στο Αταλί

«Ξάδελφε μου, ξέρεις πόσο σε αγαπάω αλλά και εγώ έχω τέσσερα παιδιά δικά μου και τα πεθερικά μου, μαζί.. το σπίτι μου είναι αυτό που βλέπεις όλο κι όλο, αν ήσουνα μόνος σου με τα παιδιά σου και τη γυναίκα σου κάπου θα βολευόμασταν όλοι... αλλά είναι και τα ορφανά της κουνιάδας σου... δεν έχω μέρος για όλους... γιατί δε τάβαλες σε κάποιο ορφανοτροφείο στη Θεσσαλονίκη;»

Τελικά, ο ξάδελφος του θείου Ισαάκ στο Σχολάρι, στο Αταλί όπως το ξέρανε όλοι τότε, είχε όλη την καλή διάθεση να εξυπηρετήσει την οικογένεια αλλά δεν είχε σπίτι κατάλληλο για τουλάχιστον 12 παιδιά και μισή ντουζίνα ενήλικες. Ο θείος από την άλλη ήταν αποφασισμένος

και ήταν καλός πατέρας, ένας αληθινός πατέρας με μια μεγάλη αγκαλιά και αυτός. Το καλοκαίρι του 1941 πέρασε γρήγορα και η πείνα ξεγελλόταν με κάποιο φρούτο από τους κάμπους, με λίγα σταφύλια από τα μεροκάματα που έκαναν τα μεγαλύτερα παιδιά στα χωράφια. Τα καλοκαίρια πάντα γρήγορα περνούν και έρχονται οι χειμώνες στη ζωή. Δύσκολοι οι χειμώνες κυριολεκτικά και μεταφορικά. Η οικογένεια της γιαγιάς της Μυροφόρας βολεύτηκε στην αυλή του σπιτιού του ξαδέλφου τους καλοκαιρινούς μήνες. Στη βόρεια Ελλάδα, όμως το κρύο και ο χειμώνας έρχονται πιο γρήγορα και μαζί οι πρώτες βροχές του φθινοπώρου. Τρέχανε ο κόσμος να μαζέψουν τα σταφύλια από τα αμπέλια και τα καπνά για να ξεραθούν κάτω από υπόστεγα ή στις παλιές πέτρινες αποθήκες. Μετά θα ακολουθούσε το παστάλιασμα των καπνών.

Το Κάτω Σχολάρι, που η παλιά ονομασία του ήταν Αταλί, είναι κτισμένο στα νοτιοδυτικά όρια των νομών Θεσσαλονίκης - Χαλκιδικής όπως είναι χαραγμένα σήμερα, παράλληλα προς τον κεντρικό οδικό άξονα προς Χαλκιδική. Το χωριό είναι κτισμένο σε θέση που περιβάλλεται από ρέματα με έντονη βλάστηση και άλση, έχει πολύ καλό νότιο προσανατολισμό, ενώ στα δυτικά του και σε μικρή απόσταση τώρα στις μέρες μας διέρχεται η εθνική οδός Θεσσαλονίκης - Νέων Μουδανιών. Απέχει 25 χλμ. από τη Θεσσαλονίκη και 7 χλμ. από τις ακτές της Επανομής. Είναι προσφυγικός οικισμός με πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη, τον Πόντο και τη Μικρά Ασία. Ονομαστό είναι το κρασί και το τσίπουρο του Κάτω Σχολαρίου.

Συνέχεια την επόμενη Τετάρτη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύνδευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

- Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
- Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
- Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμάτων -

- των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
- Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
- Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
- Έκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαρίθμου κα-

- θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
- Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000